

'సుందరం'

'ఒస్తున్నానండీ—'

అంటూ మా ఆవిడ వాళ్ల సీతమ్మ వదినగారి వంటింటిలోనుంచి మెల్లగా, ఏదో అనుకుంటూ మేడ మీదికి వచ్చింది...

'మొత్తంమీద తీరికయిందే ఇంటికి రావడానికి. అయిదుగంటలకి ఆఫీసు వదుల్తారనిపేరు. నే కాపరానికి వచ్చి అయిదేళ్లయింది. ఒక్కగోజయినా చుచ్చటగా నూర్వొస్తమయం కాకుండా ఇంటికి వస్తారేమో అని చూస్తాను! ఇదేం ఆఫీసు బాబూ! ఉద్యోగాలు మావాళ్లుకూడా చేశారు కాని ఎక్కడా చూడలేదమ్మ యీ మోస్తరు.' అంటూ మామూలు సొదమొదలెట్టింది. ఆ ప్రవాహానికి అడ్డుకట్ట వేస్తేనే కాని లాభంలేదని

'సరేకాని కాస్త కాఫీ ఏమన్నాయిస్తావా లేకపోతే పెందరాళే యిత అన్నంపెడతావా? అన్నట్లు యీవేళ మంచి సినిమావుంది. 9 గంటల ఆటకి వెళ్దాం, పెందరాళే తెలివితేలే?'

'ఒడ్డించమన్నారా ఏమిటయితే?'

'ఊ? యిదుగో యీవేషం అంతా తీసేసి కాళ్లు కడుక్కుంటా' అంటూఉండగానే ఒక్క ఉదామలో క్రిందకి వెళ్లిపోయింది సుందరం.

సుందరం ఆభిప్రాయం ఏమిటంటే ఆఫీసు అయిదు గంటలకి మాస్తారుగదా ఆరున్నరదాకా నేనేం చేస్తాను అని. అంటే ఆఫీసు మూసేసినా, నాకుర్చీని, బల్లని, అంటిపెట్టుకొని యింకోగంటసేపు కూర్చుంటానని. కలకర్తరు ఆఫీసువ్యవహారం సుందరానికి ఏమీ తెలుసు పాపం!

స్వతహాగా సుందరానికి అన్ని చూడాలని, తెలుసుకోవాలని చాలా సరదా. పాపం వాళ్లవాళ్లకి ఏమీలేక పోవడంమూలాన్ని యిటువంటివి తన చిన్నతనంలో ఎరుగదు తరుచు. అందుచేతనే సినిమాకు వెళ్లడం అంటే ఆనాడు పండుగ.

'అవును, అబ్బాయి ఏడీ?'

'పడుకున్నాడు'

'అప్పుడే!'

'ఏం. రాత్రి పొద్దోయిందాకా మేలుకుని నన్ను వేపుకొని తినాలా ఏమిటి? చాలు, మీ పోలికలు వచ్చిఉంటే నా ప్రాణాలుకాస్త పోయేవి! రాత్రి రెండుబాములదాక పడకమొహం చూడకుండా ఉండడానికి.'

'మా పోలికలు రానక్కరలేదు బాబూ. పోనీ, అందానీ, తెలివితేటలకీ, ఆనిద్దరకీ వాడి మేన మామల పోలికవచ్చి.....'

'చాలు. మాతమ్మల్లని మీరు ఎంచక్కరలేదు. వాళ్లు మిమ్మల్ని ఎప్పుడేనా ఏమన్నా అంటారా! ఏదో వాళ్ల ఖర్చాన్నివాళ్లు ఉన్నారు. కాకా ఏమమ్మా అందానీ.....అన్నారు ఏం? మీచెల్లెళ్లు మహా అప్పరసలు కాబోలునేం! ఏదోనల్లగా ఉన్నారని మహాఎంచుతారు. నల్లదనంలోనే అందంఉంది!'

‘పోనీలేగాని ఆ నిద్దరకి మాత్రం వాళ్లపోలిక వచ్చింది.’

‘ఆఁ. మీరుమరీని, మాతమ్ముళ్లు పగలస్తమానూ రాత్రితెల్లవార్లు ఒకటే నిద్రపోతారా ఏమిటి?’

‘సా...రె. నువ్వేగా అన్నావు నిద్దరకి మాపోలిక అక్కరలేదని, మీవాళ్లు పోలిక కావాలనీను!’

‘నేనలా అనలేదు. ఒకవేళఅంటేమాత్రం...నాయిష్టం మా తమ్ముళ్లని నేనేమేనాఅంటాను. అంటే మీరుకూడా అనాలికాబోలు!’

‘సరే పోనీలేకాని, పెందరాళే తెమలాలి. అప్పుడే రి గంటలయింది!’ అంటూ చెయ్యికడుక్కుని బయట పడ్డాను. మొత్తంమీద యీరాత్రి ఏమీబాగాలేదు. వ్యవహారం కాస్తయిదిగాఉంది. దాంతోటివాళ్ల తమ్ముళ్లి నిద్ర ఎక్కువ అన్నానట!.....తననచ్చు!!.....

* * *

‘ఏమండీ యీచీర కట్టుకోనా లేకపోతే. అబ్బాయి బారసాలకి కొనుక్కున్నది కట్టుకోనా?’ అంది నుందరం, ‘పెట్టిలో సగంబట్టలు పైపడేసి’ యింకోటిచేత్తో వైకితీస్తూ.

‘.....’

‘అబ్బ! చెప్పండిమరీ. టైము లేదంటారు మళ్లీ!’

‘ఏదో ఒకటి కట్టుకుందూ చప్పునా’

‘అందుకే మరీ. పోనీమారు...అప్పుడు...పెట్టినచీర కట్టుకోనా యేమిటి?’

‘ఎప్పుడుపెట్టిన చీరా?’

‘ఆఁ ఎప్పుడో అప్పుడు, అట్టే తెలియనట్లుగా’

‘కట్టుకో’

‘జాకెట్టు...కూడా...అప్పటికే’

‘గడియారపు గొలుసును, చంద్రహారం మాత్రం వేసుకుని వస్తాను. ఏం?’

‘చప్పునతెములుమరి, తొమ్మిదయింది.’

మొత్తంమీద ఎలాగయితే చీర సింగారంపు అయింది. ఇంక బయలుదేరడామనుకుంటే, ఏమిటో మించిపోయినట్టు లోపలికి పరుగెత్తింది. ఏమా అనుకున్నాను. కాస్తేపటికి ఏమిటో చేతులూ పట్టుకుని పూబుకుంటూ తయారయింది.

‘ఎప్పుడూయితే మీరు. పోనీ సిసీమాకు వెళ్లాలనుకున్నప్పుడేనా కాసిని మల్లెపువ్వులేనా వచ్చే దారిలో కొనుక్కొని రాకూడదూ!’

‘అదిగో! ఎవోపెట్టావే తలలో’

‘ఆఁ చెప్పుకుంటే సిగ్గుకూడాను. ఏమున్నాయి దొడ్డో చంద్రకాంత మొక్కలేగా.’

‘యింకనేం మరీ’

‘చాలు’

నుందరంతలలో చంద్రకాంత పువ్వులుకూడా అందంగానే కనిపించాయి. ఏపువ్వులయితే మా నుందరానికి ఆఖరికి గడ్డిపువ్వులయినాసరే, పువ్వువ తేచాలు, కాగితపువ్వులమాట ఏమో, నే చెప్పలేనుగాని!